

РЕШЕНИЕ

№ 3375

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1979** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Предмет на съдебен контрол е изричния отказ на Заместник главния директор на ГДИН, обективиран в Писмо с рег. №927/26.01.2022 г. по описа на ГДИН да се произнесе по заявлението за достъп до обществена информация с вх. №М-78/20.01.2022 г., оспорен от заявителя л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С.. В жалбата, в уточняващата молба от 21.03.2022 г. и в допълнение към жалбата от 20.04.2022 г. са изложени подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, които се поддържат и в съдебно заседание от оспорващия и процесуалния му представител адв. С. И. от САК. Иска се отмяната му и изпращане на преписката на административния орган за ново произнасяне в определен от съда срок. Претендира се присъждането на разноски.

Ответникът – Заместник главния директор на ГДИН, чрез юриконсулт Д. М., в представен писмен отговор и в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Твърди, че исканата информация не е обществена, а случаите, в които на лишениет от свобода се представят документи, са изчерпателно посочени в ЗИНЗС и ППЗИНЗС, като исканата с процесното заявления информация не попада в тях. Предвид това се иска жалбата да бъде отхвърлена, като се просъдят разноски за юриконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната в Министерство на правосъдието административна преписка, изпратена

на основание чл.32 ЗИНЗС от МП в ГДИН.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

На 14.01.2022 г. л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С. чрез Затвора – С. е изпратил заявление за достъп до обществена информация до Министъра на правосъдието, с което е поискал да получи копие от актуалния акт, издаден от Министъра на правосъдието на основание чл.164, ал.2 ППЗИНЗС, с който е утвърден щата на длъжностите, заети от лишениет от свобода в обслужващата и комунално-битовата дейност в затворите и в поправителните домове. Заявлението е регистрирано в МП с вх. №94-С-16/18.01.2022 г. Същото е изпратено на ГДИН и е регистрирано там в вх. №М-78/20.01.2022 г. На 26.01.2022 г.

е изготвен отговор, подписан от Зам.-главния директор на ГДИН, който е изпратен на Началника на Затвора – С. за връчване на заявителя. В писмото е посочено, че заявлението е разгледано, но молбата не може да бъде уважена, тъй като исканите документи са част от служебната документация, която се съхранява в местата за лишаване от свобода. Посочено е също, че няма пречка да бъдат предоставени ако бъдат поискани по съответния ред от компетентни органи. За това писмо л.св. С. Н. е уведомен на 27.01.2022 г.

За установяване компетентността на издателя на оспореното писмо е представена Заповед №Л-2924/19.08.2021 г. на Гл. директор на ГДИТ. Видно от съдържанието ѝ със същата на старши комисар Ц. Т. Ц. – Зам.-главен директор на ГДИН, е възложено да подписва изходящата кореспонденция, създадена при обработването и приключването на служебните преписки, разпределени на сектор „Охрана и сигурност в местата за лишаване от свобода“ при ГДИН.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу изричния отказ на Заместник главния директор на ГДИН, обективиран в Писмо с рег. №927/26.01.2022 г. по описа на ГДИН е процесуално ДОПУСТИМА. Макар че е във формата на писмо, същото съдържа изрично изявление, че заявлението му е разгледано и не може да бъде уважено. Следователно налице е отказ да бъде предоставен достъп до исканата обществена информация, подлежащ на съдебен контрол съгласно разпоредбата на чл.40, ал.1 ЗДОИ. Същата е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за достъп до обществена информация. Писмото е получено от заявителя на 27.01.2022 г., а жалбата е подадена в съда на 17.02.2022 г. Предвид това срокът по чл.149, ал.1 АПК е изтекъл на 10.02.2022 г. В случая обаче доколкото в същото не е посочено пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване, приложима е разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК, според която в такава хипотеза срока се удължава на 2 месеца. Процесната жалба е подадена в този срок.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Задължените субекти да предоставят обществена информация са посочени в чл.3 ЗДОИ и това са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България. ЗДОИ се прилага и за достъп до обществена информация, която се създава и съхранява от публичноправни субекти, различни от тези по ал.1, включително публичноправните организации по смисъла на §1, т.4 ДР на ЗДОИ. Безспорно ГДИН е задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ. С оглед постъпилото заявление за достъп до обществена информация, за същия е възникнало задължението по чл.28, ал.1 ЗДОИ да го разгледа във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране. Според ал.2 на същия текст в този срок органът или изрично определено от него лице вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В настоящия случай изрично решение не е взето, но съдът прие, че доколкото отправеното до заявителя писмо съдържа изрично изявление, че заявлението му е разгледано и не може да бъде уважено, то е налице отказ да бъде предоставена исканата обществена информация, обективиран именно в това писмо. Този отказ съдът приема, че е издаден от некомпетентен орган – Зам.-главния директор на ГДИН. Това е така, тъй като от представената за доказване компетентността му Заповед №Л-2924/19.08.2021 г. на Гл. директор на ГДИТ не може да се направи извод, че същият е оправомощен съгласно разпоредбата на чл.28, ал.2 ЗДОИ да се произнася по подадени заявления по ЗДОИ. Тази разпоредба изисква решението за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация да е взето от изрично определено от задължения субект лице. А в случая на издателя на писмото е възложено да подписва посочената в заповедта изходяща кореспонденция, като изрично оправомощаване да се произнася за подадени заявления по ЗДОИ липсва. Такова е необходимо, тъй като решенията по ЗДОИ са ИАА, за издаването на които подписалото ги лице следва да притежава компетентност по силата на закона или по силата на изрично оправомощаване. От съдържанието на оправомощителната заповед се стига до извода, че посоченото в нея лице би било компетентно да подпише писмо, с което заявителят се уведомява за изрично взето решение по ЗДОИ, каквото в случая не е налице. Предвид това и доколкото именно писмото, подписано от Зам.-главния директор на ГДИН обективира отказ да се предостави исканата информация и представлява ИАА, за издаването на който Зам.-главния директор на ГДИН не е изрично оправомощен, то същото се явява нищожен акт, издаден от некомпетентен орган. Това е достатъчно основание за отмяната му и изпращане на преписката за ново произнасяне от компетентния за това орган – Главния директор на ГДИН или изрично определено от него лице, на което с изрична заповед е възложено да се произнася по постъпили заявления по ЗДОИ, съгласно чл.28, ал.2 ЗДОИ.

При произнасянето си компетентният орган следва да вземе предвид, че с оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл. 28, ал.2, чл. 34, чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на акта, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация с решение. При произнасянето си следва да съобрази, че исканата с процесното заявление информация е обществена такава по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ – свързана е с обществения живот и ще даде възможност на заявителя

да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект. Съдебната практика, позовавайки се на определението за термина "информация" според Българския тълковен речник, конкретизира понятието "обществена информация" като сведение или знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната, респ. за дейността на задължените по чл.3 ЗДОИ субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. В този смисъл, съдът приема, че със заявление вх. №М-78/20.01.2022 г. е поискана обществена информация съобразно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ, поради това че чрез исканата информация жалбоподателят би могъл да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закона субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ. Според чл.9, ал.1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10/, а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11/. Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им /чл.12, ал.1 и ал.2/, а достъпът до официална информация извън случаите по ал.1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл.13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал.2 и отчитане на хипотезите по ал.4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

С оглед вида и характера на исканата информация съдът приема, че по подаденото заявление са налице всички предпоставки за предоставянето ѝ. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника, че случаите, в които на лишените от свобода са предоставят документи са изчерпателно посочени в ЗИНЗС и в ППЗИНЗС. Цитираните в писмения отговор разпоредби са неотнормими към настоящия случай, по отношение на който са приложими разпоредбите на ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 от същия всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Макар да е лишен от свобода, заявителят не е лишен от това право. Следователно същият е субект на правото на достъп до обществена информация.

В хода на съдебното производство от представените от оспорващия доказателства се установи, че същият е запознат със списъка на свободните работни места в обслужващата и комунално-битовата дейност в Затвора [населено място] към 04.05.2022 г. от представената от него обява. От този факт обаче не следва извод, че същият вече разполага с исканата информация, доколкото със заявлението е поискан достъп до информацията относно всички работни места, а в обявата са посочени само свободните. Този факт също следва да се вземе предвид при произнасянето.

Предвид изложеното съдът счита, че следва да бъде прогласена нищожността на оспорения административен акт - изричния отказ на Заместник главния директор на ГДИН, обективиран в Писмо с рег. №927/26.01.2022 г. по описа на ГДИН, като на

основание чл.173, ал.2 АПК преписката по Заявлението на л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С., регистрирано с вх. №М-78/20.01.2022 г. на ГДИН за предоставяне на достъп до обществена информация следва да се изпрати за произнасяне на съответния компетентен орган – Главния директор на ГДИН или изрично определено с нарочен акт от него лице.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК на оспорващия се дължат разноски, които в конкретния случай са в доказан размер от 510 (петстотин и десет) лева, съставляващи заплатена държавна такса и платено в брой адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие. Предвид това Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, като ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, следва да бъде осъдена да заплати разноски в общ размер от 510 лева. Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН изричния отказ на Заместник главния директор на ГДИН, обективизиран в Писмо с рег. №927/26.01.2022 г. по описа на ГДИН, да се произнесе по Заявление за достъп до обществена информация с вх. №М-78/20.01.2022 г., подадено от л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С..

ИЗПРАЩА преписката на компетентния орган – Главния директор на ГДИН за произнасяне по Заявление за достъп до обществена информация с вх. №М-78/20.01.2022 г., подадено от л.св. С. Н. Н. в 14-дневен срок от получаване на решението, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С. разноски по делото в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: